

Ἡ ἀρχὴ μου εἶναι νὰ μὴν ἔχω κάμμιαν ἀρχὴν.

ΔΙΑΡΚΕΣ

Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΕΡΒΕΡΗΣ

εἶναι ὁ μόνος συντάκτης τοῦ ΠΑΛΛΗΝΘΡΩΠΟΥ καὶ εἰς αὐτὸν πρέπει νὰ στέλνῶνται οὐλα τὰ γράμματα τῶν ἐπιστολῶν.

Συνδρομὴ γιὰ τὴν Ἑλλάδα 12 ὀρ. καὶ γιὰ τοὺς ἄλλοι ἀπὸ τὸν Ἰσταντὸν 15 ὀρ. προπληρωτέαις. Κάθε παράπονο κάθε πολίτου τυπώνεται τῆς δωρεᾶς μόνον ἢ γνωστοποιήσεις πληρώνουν 50 λεπτὰ τῆς ἀνάδα γιὰ τὴν κάθε ἑσθῆ.

Ἀθήναι, 30 Μαρτίου 1885

Ἄριθ. 140+138+78

Σύστασις «Ρωμηοῦ».

Τὸν συντάκτην «Παλληανθρώπου» τὸν κύρ Γιάννη τὸν Βερβέρη, ποῦ καθένας συνδημότης τὸν γνωρίζῃ καὶ τὸν ξέρεῖ, κι' ὁ «Ρωμηός» θὰ τὸν συστήσῃ μὲ ἀγάπην καὶ μὲ ζήλο σ' ὅσους πέρνουν καὶ δὲν πέρνουν τὸ ἀγαπητό του φύλλο. Βουλευτὴς κι' αὐτὸς προβάλλει, ἀλλὰ δίχως φασαρίαις. . . Ἄσπρο ψῆφο καὶ οἱ ἄνδρες, ἄσπρο ψῆφο κι' ἡ κυρίαίς.

Ὁ «Παλληανθρωπος» ὡς τώρα ἀγωνίζεται γενναίως κι' ἀπὸ μιὰ εἰς ἄλλη μέρα πάντα φαίνεται πιὸ νέος. Μὲ τὴ γλῶσσά του ἐκείνη νέτα σκέτα μᾶς τὰ γράφει καὶ τὸ σῦκα λέει σῦκα καὶ τὴ σκάφη λέει σκάφη κι' ἂν κάμμιὰ ἀρχὴ φωνάζῃ πῶς ποτέ του δὲν πρεσβεύει, πάντα ὅμως τὴν ἀλήθεια καὶ τὸ δίκιο σας γυρεύει.

Τοῦ λαοῦ καθ' ὅλα φίλος καὶ πολῦτιμος προστάτης, κουβαρντᾶς ἀπὸ τοὺς πρώτους καὶ ὀλίγον δημοκράτης, μπαίνει μέσα στῶν μεγάλων «Ποσαπέρνηδων» τὸ μάτι καὶ πολὺ συχνὰ τὰ βάζει καὶ μαζὶ μὲ τὸ παλάτι. Νά! καὶ τοῦτος, νά! κι' ἐκεῖνος! καὶ βαρεῖ στα δύνατὰ μὲ ἀλήθειαις καὶ μὲ γέλοια καὶ μὲ τόσα χωρατὰ,

Ὁ «Παλληανθρωπος» γνωρίζῃ τὰ παράπονά σας ὅλα, τὸ τι κάνει καὶ δὲν κάνει κάθεμιὰ μικρὴ μαριόλα, κι' ὀλοένα ραβασάκια ἀπὸ νόστιμαις κοπέλαις, καὶ πειράγματα καμπόσα καὶ τσακίσματα καὶ τρέλλαις. Γι' αὐτὰ ὅλα μὲς' στῶν ψήφων τὸ καινούργιο νταραβέρι μὴν ξεχνάτε, συνδημῶται, καὶ τὸν Γιάννη τὸν Βερβέρη.

Αὐτοὺς τοὺς στίχους μοῦ ἔγραψε προχτὲς ὁ Ρωμηός τοῦ Σουρῆ ποῦ τόσο καταγενοσιαστικά, ὥστε κοντεύω νὰ τοὺς μάθω ἀπόξω καὶ βρίσκομαι στὴν τελευταία ἀνάδα. Κάθε εὐχαρίστησις εἶναι περιττὴ γιατί ἡμεῖς τάχομε σὰν φανσόν.

Πάσχα.

Σ' ὄλαις τῆς ἐκκλησιαίς ἐψάλλθηκε κατανουχτικῶς δηλαδὴ μεσάνυχτα ἢ ἀνάστασις τοῦ Κυρίου, ἐγὼ ἄμα τοῦ ἀκουσα τὸ Χριστὸς ἀνέστη, ἀνοιξα τὸ στόμα μου νὰ δῶ ποῦ θὰ ἀνοίξουν τὰ οὐράνια, καὶ πραγματικῶς ἀντὶς γιὰ τὸν Χριστὸ εἶδα μιὰ ρουκέτα.

Τὰ κανόνια ποῦ ἔρριξαν στὴν ἀνάστασι, φαίνεται πῶς ἢ δὲν ἐβλεπαν, ἢ πῶς φοβοῦνταν καὶ τὰ ἔρριξαν σὲ μιὰ ὥρα, μοῦ εἶπαν μάλιστα πῶς γυρίζοντας τὸ κανονιέρικο ἔχασε τὸν δρόμο καὶ μ' ὄλης πῆγῃ καὶ τοὺς ἔφερε στὴν ὀρθὴ στρατά τους ὁ κουνητοποῖδς Βουσέρ, ἀλλὰ αὐτὰ δὲν τὰ πιστεύω, διότι εἶναι λόγος γιὰ παιδιάρια.

Ὁ Βασιλέας

δὲν πῆγε στὴν ἀνάστασι γιατί τοῦ πονοῦνε τ' αὐτιά, ἀρχίζει νὰ κουφίζῃ σὰν τὸν μακαρίτη Ὁθωνα :

Καὶ ἦταν δυνατὸ νὰ μὴ κουφαθῇ ὁ βασιλέας ὕστερα ἀπὸ τὴ τόση κατακραυγὴ τοῦ λαοῦ του, τὸν ὁποῖον χαντάκωσε ὁ χαντακωμένος Πετρέλαιος, ὁ ὁποῖος καθὼς φανερώνει καὶ τὸ ὄνομά του θὰ βάνῃ φωτιά νὰ μᾶς κάψῃ, ἂν μείνῃ στα πράγματα, καὶ μοῦ φαίνεται ὁ Τοῦρκος πῶς θὰ κείνῃ, ὕστερα ἀπὸ τόσαις ἐπεμβάσεις ποῦ κάνει, καὶ δὲν θὰ σωθοῦμε ἂν δὲν κἀνῃ καὶ ὁ Λαὸς μιὰ καθαρὴ ἐπέμβασι μὴ ἐνεργῶντας τίποτα καὶ ἔτσι ἀποδείξει ὅτι πραγματικῶς εἴμαστε χαμᾶλης Λαὸς.

Στῆ

δεύτερη ἀνάστασι τῶν δουλικῶν στὴ Μητρόπολι ἕνα βλαμᾶκι στηλώθηκε στὸ πλευρὸ ἐνοῦς δουλικοῦ.

Εἶχε τὰ μυτάκια του στὸ κούτελο κολλημένα καὶ στὸ λάδι βουτημένα, τὸ κασκετάκι του ὡς τὴν κορυφὴ καὶ τὸ μουστάκι του στρυμένο σὰν ποντικοουρά.

Λίγο λίγο σουρνόμενος ἔφτασε καὶ ἔκανε ξένιαχτα πῶς ξεροζήνεται ἀπάνω τῆς. Τὸ δουλικὸ τὸν ἀγριοκυττάζει, ἐκεῖνος δὲ μὲ ὄλη τὴν ἀφέλεια τῆς εἶπε :

- Ψυχὴ μου, ἐσένα θὰ σὲ κλέψω.
- Νὰ χαθῆς, μαγκούφη, ἀπάντησε τὸ δουλικὸ.

— Θα σε πάρω θα σε στεφανώσω γυναίκα. Πού κατοικάς; — Να χαθής γαϊδούρι.

Το γαϊδούρι όμως παραπήρε θάρρος και έκοψε και μιὰ τσιμπιά στη μασχάλη του δουλικού, τὸ ὅποιον ἐπρότινε ἀμέσως κατὰμουτρά του τὴν ἀναμμένη λαμπάδα του και τοῦ ἔκανε τὰ μούτρα σὰν τὸ καυμένο τὸ παλάτι.

Γι' αὐτὸ τὸ ἀνδραγάθημά της τὴν πῆγαν και στὴν ἀστυνομία, και εἶναι μεγάλη ἀπορία, πῶς ἡ ἀστυνομία δὲν σκέφθηκε νὰ συμμαζέψῃ ὅλα τὰ δουλικά στὴν αὐλὴ τῆς ἀστυνομίας κ' ἐκεῖ νὰ τοὺς κἀνῃ τὴν δευτέρα ἀνάστασι, μακρὰν ἀπὸ κάθε πειρασμό.

Ἡ

Εἰκοσιπέντε Μαρτίου φέτος δὲν ἦτανε σὰν και πέρου, ἡ σημαίαις κρεμαστήκανε μονάχαις ταις γιατί ὑπαρχαν, ὁ στρατὸς παρατάχθηκε σὲ δυὸ ἀράδες, κατέθηκε ὁ βασιλέας ἀπὸ τὸ παλάτι πῆγε στὴν ἐκκλησία, και γύρισε σὲ μιὰ ὥρα πάλι, και ἔτσι ἐτελείωσε μέσα σὲ μεγάλο ἐνθουσιασμό ἡ 25 Μαρτίου, ἐνθουσιασμό, ποῦ κἀνένας δὲν βρέθηκε νὰ φωνάξῃ ἕνα ζήτω.

Ἄμ και ποιανοῦ νὰ τὸ φωνάξῃ.

Τῆν

Ἰδια βραδεία τῆς ἀνάστασις συνέθηκε και ἕνα βοσερὸ και τραγικὸ δυστύχημα ποῦ κατατάραξε ὅλη τὴν πολιτεία, μιὰ Κερκυραία μαγειρίσα ἐνοὺς ἀνώτερου ἀξιωματικοῦ για νὰ βγῆ νὰ πάρῃ τὸν Παληάνθρωπο ἔκαψε τὸ φαγεῖ της.

Γιὰ τιμωρία της ὁ ἀξιωματικὸς ἔκαψε ὅλους τοὺς Παληανθρώπους ὅσους ἔχει μαζωμένους ἡ μαγειρίσα, πράγμα ποῦ ἂν τολμοῦσε νὰ τὸ κἀνῃ ἤμποροῦσε νὰ θυσιάσθῃ ἡ μαγειρίσα σὰν τὸν ἀμὸν τοῦ Πάσχα.

Ἀπὸ

τὴν χαρὰ μου, φαίνεται ποῦ ἀνακυρήχτηκε βουλιαχτῆς μ' ἐπίασε τὸ ἐξορκισμένο και μοῦ χάλασε ὅλα τὰ γούστα τὰ Λαμπριάτικα και μοῦ φαίνεται ἀκόμα πῶς γυρίζει ὁ Οὐρανὸς κ' ἡ θάλασσα κουνιέται.

Μία

γενναία συνδρομητριά μου εἶχε τὴν καλοσύνη τὴν δευτέρα και μοῦ χάρισε τὸ καρροτσάκι της, μετὸ ὅποιο ἔκανα κ' ἐγὼ τὴν ἐστρατεία μου και πῆγα ὡς τὰ Κάτω Λιώσα, ὅπου τοὺς γνώσινα ὅλους τόσο πολὺ, ὥστε δὲν θυμῶμαι κἀνένα.

Μὰ εἶχανε και κείνο τὸ νταούλι, ἀδερφέ, και τὸν ζουρονὰ ποῦ μᾶς ἔκανε τὸ κεφάλι κουδοῦνι, ὥστε ποῦ νὰ θυμηθῆ τινὰς πλέον ὀνόματα.

Μοῦ ὑποσχέθηκαν πῶς θὰ μοῦ ρίξουν ὄλοι ψῆφο κ' ἐγὼ ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμό μου κέρασα και στῆς γυναίκες λουκούμια.

Καλὰ εἶναι τὰ Κάτω Λιώσα, ἔχουν και ὠραία βρύσι και πιὸ ὠραιότερὸ σχολεῖο.

Μέσα σὸ χωριὸ περπατοῦσαν οἱ ἄνθρωποι σὰν κομῆτες. Ἐρμῖα, και μόλις μᾶς ἔσωσαν τὰ τρία μαγαζά, ὅπου τὰ πάντα βρῖκαμε ἔτοιμα, σὰν νὰ μᾶς κατέβασε ὁ Θεός. Τέλος πάντων εἶμαι ἐνθουσιασμένος μετὸς Διοπισιώτας, ἐκτὸς ἂν με κοροϊδεῖουν.

Τῆν

τρίτη τῆς Λαμπρῆς ἔκανα τὴν ἀνοησία και πῆγα καρροτσάδα στὴν Ἀκρόπολι, ἀλλὰ οἱ μασκαράδες ἄμα ποῦ ἔφθασα στὴ πόρτα ξεπόρτισαν τοὺς ἀνθρώπους και ἔτσι βρῖκα τὴν πόρτα τοῖχο.

Τίποτα πάει κι' αὐτὸ τὸ πανηγύρι, ξεθύμανε, μοῦ εἶπαν πῶς εἶχαν κρύψῃ ὅλα τὰ μάρμαρα για νὰ μὴ τὰ κλέψουν, ἀλλὰ φαίνεται πῶς με γέλασαν γιατί ἐγὼ εἶδα ὄλας τῆς κολῶνες ὀρθές.

Τὸ βράδυ ἔκλαιγα τῆς δώδεκα δραχμαῖς ποῦ ἔδωσα στὸν ἀμαξά πρὸς δόξα τῆς κουταμάρας μου.

Εἶδα

και τὰ κορίτσα τοῦ Ἀρσακείου νὰ πηγαίνουν σὸ γύρο τῆς Ἀκρόπολις, και ἔλεγε ὁ κόσμος:

— Πῆραν γύρο και τὰ κορίτσα και πᾶν τὸν κατήφορο.

Και πραγματικῶς ὅπως πᾶν τὸ Ἀρσακεῖο πάει τὸν κατήφορο.

Ἡ

ὑποδοχὴ τοῦ Δεληγιάννη μοῦ φάνηκε τόσο σπουδαία, ὅσο γελοῖος ὁ λόγος του, ποῦ τόλμησε και εἶπε, ἀπὸ τὸ μπαλκόνι του, ὅτι ὄλοι ἀνεξαιρέτως οἱ ἐλεύθεροι ὑποψήφιοι εἶναι ὑποπτοι και πρέπει νὰ ψηφίσουν μόνο τὸν Συνδιασμό, σάματος ὅλη ἡ φιλοπατρία τρέχει μόνο ἀπὸ αὐτῶν τὰ καλαμοβράκια.

Τέτοια κουταμάρα δὲν τὴν ἔλπιζα ποτέ μου νὰ τὴν πῆ ὁ Δεληγιάννης και νὰ προσβάλῃ σὰν νὰ ἦτανε κἀνένας τσελεπῆ ἀγᾶς τόσοις ὑποψηφίους βουλευτὰς τῆς Ἀττικῆς πῶς τάχα εἶναι ὑποπτοι, ἦγουν προδόται.

Αὐταῖς τῆς καυχισαῖς εἶναι νὰ τῆς ἀπιδιάξῃ τινὰς, και ὅποιος παρακουιέται στὴ πολυθρόνα πέφτει τ' ἀνάσκελα κἀμιά φορὰ και γελᾷ μ' αὐτὸν ὁ κόσμος, ὅπως θὰ γελᾶσωμε, ὅτι ἀπὸ τὸν περίφημο ἱπποτικοδονικιστικὸ συνδιασμόν τῶν φελοσπᾶτριδων, θὰ μείνουν τρεῖς τέσσεροις τὸ ἐλάχιστο ἔξω, και τότε ὅταν θὰ μποῦν οἱ ἀνεξάρτητοι μέσα στὴ βουλῆ, θὰ τοῦ ποῦν δυὸ λογάκια γι' αὐτὴ τὴν ἀνοησία.

Καλῶς ὄρισες κ. Δεληγιάννη, και πάντα κατευόδιον. Δὲν μοῦ λές εἶναι ἀλήθεια πῶς οἱ μαγκούφιδες σὸ Ἄργος σὲ γιουχάρισαν; Δὲν τὸ πιστεύω, και ἄς τὸ γράφει και ἡ Ὠρα.

Σέχασες κακόμοιρε νὰ μᾶς ἔφερνες και καμπόσες ἀγγυνάρες και κἀνένα χέλι ἀπὸ τοὺς Μύλους, ἔτσι πῆγες μετὸ ἀνοιχτὰ χέρια και ἔτσι γύρισες μετὸ ἀνοιχτὸ κόρφο.

Δὲν μοῦ λές ἀληθινὰ ποῦ τὰ βρισκεις τόσα ἔξοδα σὺ ποῦ κἀνεις, ἐγὼ φρέφα νὰ δανειστῶ χίλιας δραχμαῖς και μεῦδωσαν μόνο τῆς μισαῖς, δὲν μ' ἀνολγεις και μένα κἀμιά πορτούλα.

Χαιρετίσματα και ἀπὸ τὸν Οἰκονόμο, τὸν ἐκ τῶν πρώτων βουλευτῆ και τότε τὰ κουβεντιάζομε, θὰ ἦναι μὲν μετὸ κόμμα σου, ἀλλὰ πάντα ἐλεύθερος ψῆφος. Ἐχει κἀμποσα νὰ σᾶς στολίτῃ ἀμφοτέρων τῶν κομμάτων, και ἐγὼ θὰ τοῦ μαρκέρονᾶπόξω ὅσα πλέον φοβερὰ μυστήρια κρατῶ στὰ χέρια μου και τὰ ὅποια διὰ τὸν φόβο τῶν Ἰουδαίων, οὐ τολμῶ ἐφημεριδογραφήναι, ἂν φωτίσῃ ὅμως ὁ διάβολος τὸν χαμᾶλη Λαὸ και θέλει πραγματικῶς για πείσμα νὰ με βγᾶνῃ βουλευτῆ, τότε θὰ δῆτε, ὅτι ὁ «Παληάνθρωπος δὲν πορπατεῖ στὸν ἀέρα, ἦγουν δὲν ἀεροβοτᾶ, τοῦτ' ἔστι δὲν θὰ χάνεται μετὸ λόγια, ἀλλὰ θὰ ξεσκεπάσῃ πομπαῖς δημοσίαις και ἰδιωτικαῖς ποῦ θὰ φρίξῃ ὁ κόσμος, γιατί τότε δὲν θὰ ἔχῃ τὸν φόβο τοῦ Ἐχτου τοῦ ὅποιο θὰ βᾶνῃ φωτιά νὰ τὸ κάψῃ, πρὸς δόξα τῆς ὀρθοδοξίας και τοῦ ἑλληνισμοῦ νῦν και αἰε και εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων ἀμήν. Κύριε ἐλέησον, νὰ βγῶ, για νὰ γελᾶσῃ ὁ κόσμος, ἀπὸ τῆς νόστιμαῖς πομπαῖς ποῦ θὰ βγᾶνωμε στὰ φῶρα.

Νὰ

σᾶς πῶ και ἀπὸ τώρα πγοῖ βουλευταῖ θὰ βγοῦν σίγουροι στὴν Ἀθήνα. Ὁ γερομπαμπαλῆς Καλλιφρονᾶς, μόνο και μόνο γιατί τὸ πῆρε κληρονομία του, ὁ Οἰκονόμος, γιατί ὁ Λαὸς κᾶτι ἀνοῖξε τὰ μάτια του και ἐξετίμησε τὸν ἄνθρωπο ὅπως ἦναι και ἀξιος ἐκτιμήσεως, ὁ Παλλης, ἂν και τὸ καλοσυλλογίζεται ὁ Ζυγομαλᾶς, διότι τὸν πῆρε ἡ εὐχὴ τοῦ Λαοῦ, ὁ Καλλιγᾶς, (ἀχ μωρὸ αὐτὸς ἄς μὴν εὐγενε και τὴν ἄλλη μέρα ἄς ἔσκαζῆ, ὄχι, λάθος και γιατί νὰ σκάσω ἐγὼ και ὄχι κείνος), ὄλοι δὲ οἱ ἄλλοι θὰ παίζουν ρολέτα, ὅποιος κερδίσῃ περισσότερα ἀπὸ τὰ μαῦρα, ἀρχηγοῦντος τῆς ἀφεντομουτσουνάρας μου.

Τετρακόσοι

νέοι ὑπάλληλοι ξεφουρνίστηκαν σὸ Μεσολόγγι ἀναυλα και μετὸ ὑπομίσθια και μετὸ προεξοφλημένους τοὺς μισθοῦς, περιμένεται και ἄλλη καρβιά, ὥστε νὰ καταντήσῃ τὸ Μεσολόγγι νὰ

ἄλλη ἄλλη ὄχι ἐνδοξὸ ἔξοδο τοῦ 21, ἀλλὰ ἀτιμη τῶν ποσαπεριδων τοῦ Πετρέλαιου, ὅταν θὰ τελειώσουν ἡ ἐκλογαῖς.

Και αὐτοὶ και οἱ ἄλλοι τρεῖς ἀκούτε, τρεῖς και μιστὸ χιλιάδες, νέοι ὑπάλληλοι ποῦ διορίστηκαν, μετὰ τὰ νέα νομοσχέδια του, θὰ φέρουν τὸ ἰσοζύγιο τῆς π-ώγευσις.

Πράγμα

ποῦ τὸ ὠμολόγησε προχτὲς στὴν κακὴ του Ὠρα και ὁ Πετρέλαιος, λέγοντας και γράφοντας, ὅτι ὅποια δήποτες κυβέρνησις και ἂν ἔρθῃ, δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ κρατήσῃ τὸ κράτος ἀπὸ χρεωκοπία.

Ὅρσε μεσ' τὸν ἀμπακό σου, μεγαλοδύναμε Πετρέλαιε.

Ὁ

Αἰῶνος θαρρῶ πῶς ἔγραψε πῶς ὁ ἑλληνικὸς Λαὸς περιμένει πότε θὰ ἔρθῃ στὰ πράγματα ὁ δέκατος τρίτος Κωνσταντῖνος, γιατί ὁ δέκατος δεύτερος ἦτανε ὁ Παλαιολόγος ποῦ ἔπεσε ὑπὲρ πατρίδος μαχοῦμενος:

Ἐνα πράγμα μόνο δὲν μᾶς ἐξηγᾶ, ἂν, και ὁ Κωνσταντινίδης μας, ἦγουν ὁ μικρὸς μας Κωνσταντῖνος, για νὰ φέρῃ τὴν ἀλήθειαν τῶν ἀρχαίων αυτοκρατόρων τῆς Κωνσταντινούπολις θὰ πῆ πῶς πρέπει νὰ τὸν ἀνακυρήξωμε και αὐτὸν αυτοκράτορα και ἂν ἦναι ἔτσι καλλίτερα ὁ Γιώργος μας.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι, ὅτι ὅσοι γράφουν μεγάλας ἐφημερίδες γράφουν και τόσαις παπαδέλαις ποῦ συχένεται τινὰς νὰ τῆς διαβάξῃ.

Ἔτσι

ἔγραψε ἡ ἴδια ἐφημερίδα πῶς κατὰ τὸν ἐκλογικὸ κατάλογο ἡ κἀλλη μου εἶναι δευτέρα και τοῦ Βλάχου πρώτη, ψεῦμα κἀκοηδέστατο, γιατί πρώτη πρώτη εἶναι ἡ δική μου, εἰς τρόπον ὥστε ὄλοι ὅσοι ἔρχονται ἀπὸ κάτω μου εἶναι παληανθρώποι, ἀφοῦ κατάντησε εὐχὴ διαβόλου νὰ ἔχῃ ὁ Παληάνθρωπος τὴν πρωτοκαθεδρεία.

Ὁ

πορτιέρης τοῦ νοσοκομείου τῆς βασιλισσας εἶναι τόσο εὐγενὲς ὥστε σπρόχνει και τῆς γυναῖκες ὅταν πᾶν νὰ δοῦν κἀνένα ἀσθενῆ τους.

Αὐτὸ λέγεται βέβαια φιλανθρωπικὸς τρόπος, και βασιλικὸς μάλιστα, ποῦ ἂν πάει κἀνεις νὰ δῆ τὸν ἄρρωστό του κινδυνεύει νὰ τὸν δείρουν.

Ἐγὼ αὐτὸ τὸν Εὐαγγελισμό τῆς βασιλισσας δὲν τὸν καταλαβαίνω εἰς τίποτα νὰ χρησιμεύῃ, ἀφοῦ οἱ ἄρρωστοι πληρώνουν 10 και 5 δραχμαῖς τῆ μέρα. Τέτοιο νοσοκομεῖο τὸ λᾶνω κ' ἐγὼ. Τὰ νοσοκομεῖα εἶναι φιλανθρωπικὰ καταστήματα και ὄχι φορολογικὰ, γιατί ἐκεῖνοι ποῦ ἔχουν νὰ πληρώνουν δέκα δραχμαῖς τῆ μέρα, και νᾶναι σὸ νοσοκομεῖο, τῆς πληρώνει και κἀνουν τὴ θεραπεία του σὸ σπίτη.

Ἄμ πῶς ἦτανε δυνατὸ νὰ μὴ γίνῃ χρυσογαδάρικος ὁ Εὐαγγελισμὸς, ἀφοῦ ὁ Τσιγγρὸς ἔβανε τῆς πρώταις χιλιάδες, για τὸ ὅποιο τὸν εὐχαριστοῦμε, και εὐχόμεθα σὺν διαβόλου ἰέργεια νὰ ψοφολογήσουν ὄλοι ἐκεῖ μέσα οἱ χρυσογάδαροι. Ἄμήν. Ἀφοῦ τὸν κἀναν για τὸν ἑαυτὸ τους και ὄχι για τὴν πτώχεια.

Ἡ βασιλισσά ἔπρεπε νὰ σκεφτῆ, ὅτι δὲν ἦτανε ἀνάγκη νὰ ζοδευτοῦν ἕνα μελλοῦνι δραχμαῖς για τὸ χτίριο, ἀλλὰ νὰ ἔρτειανε ἕνα ἀπλὸ, και ὄχι παλάτι, εὐρύχωρο και νὰ δέχεται τοὺς ἄρρωστους δωρεᾶν τὸ νοσοκομεῖο, γιατί νοσοκομεῖο ποῦ πληρώνουν, θαρρῶ πῶς κάθε ἄλλο εἶναι παρὰ φιλανθρωπικὸ κατὰστημα, εἶναι τότε τράπεζα, ἀφίνομε δᾶ ποῦ ἡ νοσοκόμης μποροῦν ν' ἀφήσουν τοὺς ἄρρωστους νὰ ψοφήσουν στὰ δωμάτια τους, χωρὶς νὰ πατῆ κἀμιά μέσα και ἄς τραβιέται ὁ παρὰς των.

Ὁραιότερη ἀγαθοεργία δὲν εἶναι ἀπὸ αὐτὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, ποῦ σοῦ λείει ἔλα νὰ σὲ εὐεργετήσω, και φέρε ἀνοῖξε τὴ σακκούλα σου νὰ σὲ γδύσω. Τὸ νοσοκομεῖο αὐτὸ πρέπει νὰ ὄνο-

μαστῆ τῶν Χρυσογαϊδάρων για νὰ μὴ λερόνεταῖ τὸ ὄνομα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ.

Σᾶς

παρακαλῶ κύρ διευθυντῆ, παρακάλεσε τὴν ἀξιότιμη κυρία Χάγερ νὰ μοῦ πληρώσῃ 60 δραχμαῖς ποῦ μοῦ καθυστερᾶ ἀπὸ ἕνα γροῦνι ποῦ τῆς ἔτρεφα 80 μέραις νᾶχῃ. (ὄξω, μὴ βλαστημᾶς λαμπριάτικη βδομάδα, ποῦ εἶναι τὰ οὐράνια ἀνοιχτὰ και ποιάνουν ἡ κατάραις). Τῆς γυρεύω λοιπὸν τὰ λεπτὰ και κεινὴ με κοροϊδεῖ μετὸ σήμερο και αὔριο. (Καλὰ και τὸ κατάλαβες). Γράφω γὰ ὁ παραμάγειρος Νικόλας σὸ ξενοδοχεῖο τοῦ Σύνταγμα, και ἂν τὰ γράψῃς θὰ σοῦ δώσω ψῆφο, ἀδὲ μαυρίλα ποῦ σέφαγε.

Σημ. Παληανθρ. Βρὲ βλάκα ἐσὺ τὸ γουροῦνι ἔπρεπε νὰ τὸ φᾶς και νὰ πῆς πῶς τόκλεψαν οἱ νυχτομουστερίδες, φώναζε λοιπὸν τώρα ὅσο θέλεις, και ὄλη ἡ φούρα σου μοῦ φαίνεται πῶς θὰ ἦναι γιατί δὲν σοῦδωσαν οὔτε μεζέ. Περστικὰ σου και τοῦ χρόνου, και ἐπειδὴ ὁ λόγος περὶ γουρουνοῦ, εὐχομαι και νὰ γουρουνιστοῦμε ἐκ τοῦ πλησίον τοῦ σῦνεγγυς κοντά.

Ἡᾶς

κι' αὐτὸς, τὸν χάσαμε τὸν ἐπὶ τῆς μαγκούρας ὑπουργὸ Χρῆστο Παντούλια, διότι παράδωσε τὰ ὄπλα εἰς τὰ γόνατα τῆς κυρίας Μαρίας Κατσῆ, δηλαδὴ ἀρραβωνιάστηκε χτῆς. Κρίμα στὸν νέο νὰ παντρευτῆ τόσο νέος, και σὺ κυρία Μάρια νὰ τὸν συμμαζέψῃς λίγο γιατί κἀνῃ ἄσχημο μεθύσι και τσακνέτα.

Ἐνας

παραπονιέται, ὅτι στὸν σταθμὸ τοῦ Περαιᾶ τοῦ σιδηροδρόμου, πῆγε νὰ βγᾶνῃ ἐξ εἰσιτήρια και τοῦ πῆρε δάρπαχτορας μιὰ δεκάρα παραπάνω, και ἐπειδὴ ἀνείξε φιλονικεῖα κόντεψε νὰ τὸν βγᾶνῃ μετὸ τῆς κλοταῖς ὄξω. Ἴδοῦ πῶς γίνονται τὰ χιμωνικά. Ἄμ για μιὰ δεκάρα κακομοιρῆ, δὲν ντράπικες νὰ γράψῃς τόσα λόγια στὸν Παληάνθρωπο.

Αὐτὰ εἶναι ἀνοησίαις.

Μία

κυρία μᾶς γράφει πῶς ἡ γυναῖκες στὸν ἐπιτάφιο τῆς ἀγίας Αἰκατερίνης τῆς Πλάκας ἔκαναν ἐργολαβία. Αἱ και τὴ πειράζει, αὐτὸ εἶναι τῆς μόδας και γίνεται και μιὰ φορὰ τὸν χρόνον, ποῦ ὁ ἄλλος νὰ μὴ σέβῃ κακογλωσσοῦ, ποῦ θέλεις νὰ προσβλένης τὰ κορίτσα τοῦ κόσμου.

Ζυλιάρα. Σκάσε, σκάσε.

Ὁ

Παναγιώτης Κουντούρης παρακαλᾶ τὸν Παπαγιάννη, χωρὶς νὰ μᾶς ἐξηγᾶ και ποιὸν, γιατί εἶναι χίλοι Παπαγιάννιδες, νὰ πᾶν σὸ τμήμα τῆς Νεάπολις νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ, γιατί πεθαίνῃ και εἰς τὸν δρόμο ποῦ εἶναι κει κοντὰ στὴν ὁδὸν τοῦ Προαστείου, κάτωθεν τοῦ ὁποίου γυρίζουν κᾶτι στενοσόκακα, εἰς τρόπον ὥστε ὁ φίλος μας Παπαγιάννης θὰ χάσῃ τῆς στραταῖς και δὲν θὰ μπορέσῃ ἐκεῖνος νὰ πᾶν νὰ τὸν βρῆ.

Λοιπὸν, ἄρρωστε, ἄρρον τὸ κρεββατάκι σου και περιπάτα και πῆγαινε σὺ νὰ τὸν βρῆς.

Ἀπὸ

τὰς φυλακὰς τῆς Χαλκίδας μᾶς γράφουν πῶς ἕνας χωροφύλακας ἀπὸ τὸν καιρὸ τοῦ 21 και προβιδάστηκε τώρα και ἔγινε ἄνθρωπος μετὸ μισὸ γαλόνι και νομίζει πῶς εἶναι Μαχδῆς και παιδεύει τοὺς ἀνθρώπους τοὺς φυλακισμένους και τοὺς γυρεύει και κολόκουρο, και ὅσοι δὲν ἔχουν νὰ τοῦ δώσουν 50 τὸ ἐλάχιστο λεπτὰ, φωνάζει μέσα, μέσα, σ' ὄσους δὲ ἔχουν τίποτα λιονὰ, φωνάζει ὄξω, ὄξω, νὰ πάρουν οἱ ἄνθρωποι τὸν ἀέρα τους.

Τὶ νὰ σᾶς πῶ, δὲν σᾶς ἔστειλε ἡ ὠραία κυβέρνησις μας καλλίτερα για ἐπιστάτη τὸν μπόγια τοῦ Μπρουτζιῶ, ὁ ὅποιος θὰ φαινότανε πάλι πολὺ εὐσπλαχνος.

"Αμ στῆς φυλακαίς και ἂν μπῆ τινὰς ἄγγελος και ἀθῶος θὰ βγῆ κακούργος; ἢ φυλακαίς δὲν εἶναι σωφρονιστήρια ἀλλὰ ἐξαχρειοστήρια.

Ἀλλὰ ποὺς φροντίζει γιὰ σᾶς τοὺς τόσοις χιλιάδες φυλακωμένους ποὺ ἔχει ὁ Πετρέλαιος πῶς νὰ οἰκονομήσῃ τοὺς τέσσαροις χιλιάδες ποσαπέρνιδες, και σαπίσετε σεῖς οἱ δώδεκα χιλιάδες ποὺ εἶστε μέσα ποὺ κάνετε ἴσα ἴσα ἓνα στρατὸ κουνητοποίητο τοῦ Βουσέρ.

Ἐμεῖς οἱ φυλακισμένοι δὲν ἔχετε Θεὸ, οὔτε οὐράνιο οὔτε ἐπίγειο παρά ὅσοι βροντᾶ λίγο ἢ τσεπίτσα σας.

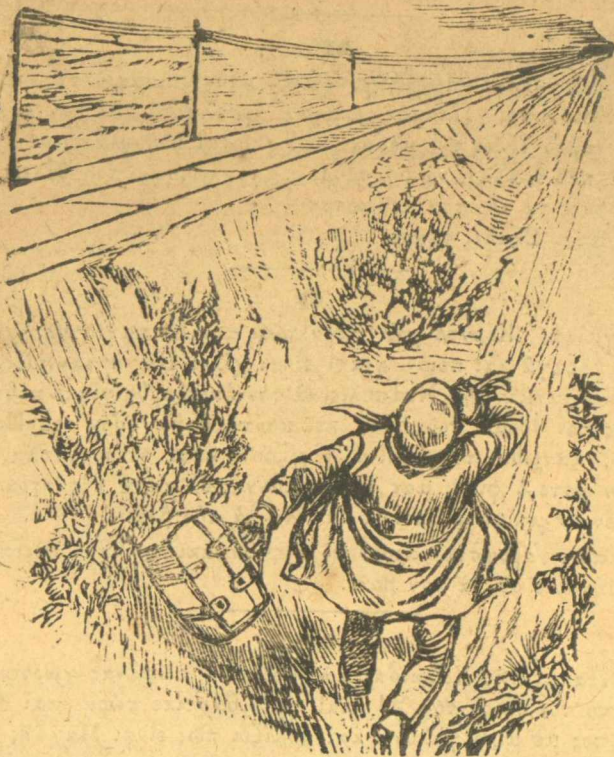
Ἡ φυλακαίς ὅπως κατάντησαν δὲν εἶναι τίποτα ἄλλο παρά καθαρά λησταργεῖα, προστατευόμενα μάλιστα και ἀπὸ τὴν κυβέρνησι.

Λόγω οἰκονομίας.

Εἰδοποιήσεις.

Ζητᾶται ἀνθοκόμος τοῦτ' ἔστι περιβολάρης τῶν λουλουδιῶν, ὃ ὅποιος νὰ γνωρίζῃ νὰ περιποιᾶται τὰ φυτὰ ὅπως πρέπει τῆς σέρας. Καὶ αὐτὸς εἶναι δεχτὸς εἴτε συντροφικῶς μετὸν μεσίτη εἴτε και τοῦ δίνει ζῆτο ἀνθοκομεῖο με ἐνοίκιο, ἀλλὰ πρέπει νὰ ξέρῃ τέχνη. Πληροφορίαι εἰς τὸ σπίτι μου.

Φωνάζει τὸν σιδηρόδρομο τῶν Μεγάρων.

Ἐνδιαφέρουσα

εἰδοποιήσεις γιὰ τοὺς ὑποψηφίους βουλευτὰς Ἀττικῆς. Εἰς τὸ γνωστὸν Τυπογραφεῖον τοῦ κ. Ἀναστασίου Τρίμη, πωλοῦνται ἔντυποι διορισμοὶ τῶν ἀντιπροσώπων.

Στῆς Καλάμας

ὑπάρχουν δυὸ καφέσαντὰν τὰ ὅποια εἶναι σὰν μπουφύτης μετὰ σ' αὐτὴ τὴν ἀρκαντάσικη πολιτεία ἀπὸ 16 ποσαπέρνιδες και ρακάξαις, και σ' αὐταῖς ἀπάνω ξοδεύει ἡ νεολέρα τῆς Καλάμας ὅσα ἔχει και ὅσα δὲν ἔχει, και κλεύτουν και τὰ σκαλαρίκια και τὰ βραχιόλια τῶν μανάδων και τῶν ἀδερφῶν και τοὺς τὰ χαρίζουν λέγοντας:

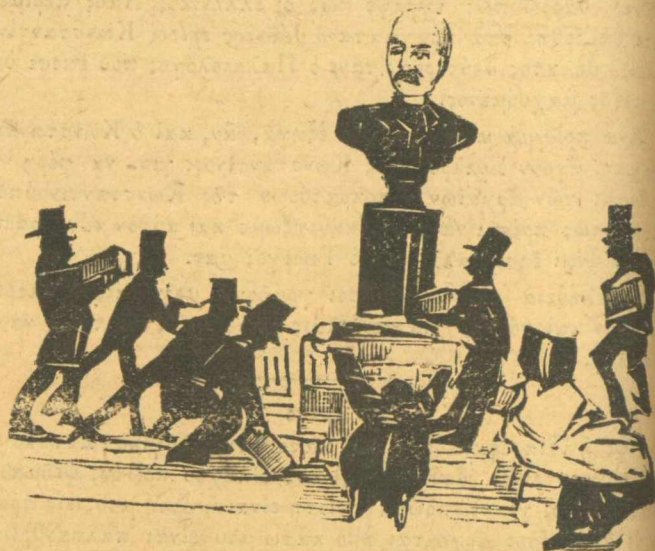
— Μ' ἀγαπᾶς ἀγάπη μου;

Και κείνες πέρνοντας τὸ ἀδῶρητο δῶρο ἀπαντοῦν.

— Νόν.

Δηλαδή φέρε μας κι' ἄλλα.

Αἶ, φίλοι Καλαματιανοί, αὐτὴ τὴν ψῶρα τὴν ἔπαθε πρώτη Ἀθήνα, ἀλλ' ἀνοίξαμε τὰ μάτια μας και τώρα δὲν μενοντοζυγόνουν, ἀνοίξτε λοιπὸν και σεῖς τὰ στραβά σας κι' ἔστετε τες. Ἀμ τὰ θέλετε.

Οἱ μαῦροι ποσαπέρνιδες τοῦ ἔστησαν και ἀνδριάντα.

Ἐμποροραπτικὸν κατάστημα Γύπαρη.

Οἱ ἔχοντες ἀνάγκην ἀπὸ ἔτοιμα φορέματα παντὸς σχήματος και χρώματος κομψὰ και ὠραῖα στερεὰ και καλοραμμένα. Ὁ κ. Ἰωάννης Γύπαρης πωλεῖ τοιαῦτα με πολλοὶ συμφερούσας τιμὰς. Τὸ ἴδιον κατάστημα κομῆσαν ἐσχάτως συλλογὴν ὑφασμάτων διὰ κοστούμια δλόμαλα και κάμνει παραγγελίας με 60 ἕως 80 δραχ. τὴν ἐνδυμασίαν με τὴν ἀρέσκειαν τοῦ ἀγοραστοῦ. (Ὁδὸς Κολοκοτρῶνῃ ἢ Καλαμιῶτου ἀριθμὸς 3).

Εἰς τὸ ἀποικιακὸν

Κατάστημα ἀρελγῶν Μουστάχα

ποὺ εἶναι: στὴν πλατεία τοῦ ἀγίου Φιλίππου ἐκομισθησαν κεφαλοτήρια ὀθθαλίκα και Μωραϊτικὰ και πωλοῦνται με τόσοσιν συγκαταβατικαῖς τιμαῖς και με τόσοσιν φτεῖνια ὥστε καταντᾶ κένεις νὰ νομίζῃ πῶς τὰ δίνουν τῆς τσάμπας, γιὰ τοὺς μεταπουλιτὰς μάλιστα γίνεται πιδ συγκατάβασις, τρέξετε, γιὰτὶ ἄρχησαν και τὰ πήραν μιρουδιὰ και πέσαν μετὰ τοῦ μούτρα. Τὰ κουβαλοῦν δὲ πάντοτες, παιδιὰ τοῦ Καταστήματος και στὰ Πατήσια ἐν κατοικίᾳ.

Γνωστοποιεῖται εἰς τοὺς ἐν ταῖς οἰκίαις τὴν ὀραπτικὴν ἐργαζομένους εἰς τὸ ἐνταῦθα κατάστημα τοῦ κ. Γ. Λιγδοπούλου, κείμενον κατὰ τὴν ὁδὸν Ἀθηνᾶς, χορηγεῖται ἐργασία ἀφθονοσιν πρὸς ἔραφῃν ἐργασίῶν. Οἱ ἐκτιμούντες ὅθεν νὰ ἐργασθῶσιν ἄς ἀποτανθῶσιν εἰς τὸ εἰρημένον κατάστημα ὅπως λάβῶσιν ἐργασίαν και πᾶσαν ἐπ' αὐτῆς σχετικὴν ὁδηγίαν.

Ὁ κύριος

Ἰάκωβος Ἀλαγιάννης ἀνοίξεν εἰς τοὺς Ἀμπελοκήπους Παντοπωλεῖον και Ἐσνοδοχεῖον με ὠραῖα κρασιά και φαγγετὰ λαμπρὰ κρῖα και ζεστὰ. Ὅσοι πιστοὶ λοιπὸν ζρέξατε και ριχθῆτε του.

Ἀπέναντι

εἰς τὴν βρῖσι τοῦ Μπαλάνου ποὺ εἶναι στὰ Χαντεῖα εἰς τὸ ὄπωροπωλεῖον τοῦ Δημητρίου Βασιλείου ἐφέρανε ἀφθονα κανάρια ἐκλεκτὰ ποὺ εἶναι σὰν ἀγρόνια και τὰ πωλοῦνε εἰς τιμὴν πολὺ συγκαταβατικὴν, με ὅποσιν 5—10 ἡμέρας. Τρέξετε νὰ πάρετε γιὰτὶ δὲν θὰ τὰ ξαναβρῆτε.